

УДК 347.94

О.В. ДЕМ'ЯНОВА, канд. юрид. наук,
Національна академія Державної прикордонної
служби України ім. Б. Хмельницького

ПОВНОВАЖЕННЯ СУДУ АПЕЛЯЦІЙНОЇ ІНСТАНЦІЇ ПО СКАСУВАННЮ СУДОВИХ РІШЕНЬ В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ ТА ПІДСТАВИ ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ

Ключові слова: повноваження, скасування, порушення, новий розгляд, перегляд

Законодавчі новели щодо розгляду та вирішення цивільних справ, котрі мали місце 07.07.2010 року, істотно змінюють апеляційний перегляд судових актів. Нововведення стосуються об'єкту та суб'єктів, строків оскарження, порядку, обсягів та наслідків перегляду. Однією з найбільш вагомих новин є реформування повноважень суду апеляційної інстанції по відношенню до оскарженого судового акту. Переосмислення прав та обов'язків апеляції щодо перевірки рішень і ухвал суду першої інстанції кардинально змінюють не тільки формальні наслідки оскарження, але і значною мірою визначають правовий статус і співвідношення судових інстанцій, рівень захисту прав та інтересів учасників цивільного судочинства, доступність та ефективність цивільного процесу.

Повноваження апеляційної інстанції є предметом уваги науковців та відображені в працях вітчизняних і зарубіжних процесуалістів. Особливо слід відмітити роботи таких авторів, як О.А. Борисова, Є.В. Васьковський, Г.П. Тимченко, С.Я. Фурса, О.М. Шиманович, М.Й. Штефан. Разом із тим, зміна нормативного регулювання вимагає наукового осмислення. Повноваження суду апеляційної інстанції та підстави їх застосування є категоріями багатогранними, пов'язаними з іншими процесуальними інститутами, тому

зміна їх нормативної основи відображається на процедурі цивільного судочинства, що не може залишатися поза увагою дослідників. Предметом цієї статті є дослідження нормативного регулювання повноважень суду апеляційної інстанції по скасуванню судових рішень та підстав їх застосування в світлі змін, внесених до ЦПК України з прийняттям Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. Її новизна полягає в обґрунтуванні доцільності позбавлення апеляційної інстанції повноваження скасування рішення із направленням справи на новий розгляд.

Повноваження вищестоящего суду в процесуальній літературі розуміють широко – як перевірку законності та обґрунтованості судових постанов [1, с.350; 2, с.50–51] та в вузькому – як наслідки перевірки [3, с.60; 4, с.12]. Наприклад, О.А. Борисова визначає повноваження суду апеляційної інстанції як сукупність прав апеляційного суду на здійснення встановлених законом процесуальних дій відносно рішення, яке не набуло законної сили, що перевіряється за апеляційною скаргою [5, с.125]. П.І. Шевчук та В.В. Кривенко називають повноваженнями апеляційного суду сукупність його прав на здійснення встановлених законом процесуальних дій щодо рішення, яке не набрало чинності і яке є предметом перевірки за апеляційною скаргою [6, с.35]. М.Й. Штефан вважає повноваженнями апеляційного суду сукупність прав і обов'язків, пов'язаних із застосуванням процесуально-правових наслідків щодо рішень і ухвал суду першої інстанції, які розглядаються в апеляційному порядку [7, с.458].

В юридичній науці відсутнє одностайне розуміння природи повноважень суду апеляційної інстанції. Одні автори наголошують на єдності прав та обов'язків [7, с.458]; інші вбачають в повноваженнях тільки права [5, с.125; 8, с.504; 9, с.565]. Разом із тим, окремі автори зауважують, що в апеляційного суду відсутня альтернатива вибору своїх повноважень.

На нашу думку, право має свою характерною особливістю добровільність реалізації.

Якщо ж йдеться про діяльність апеляційного суду при перевірці судових актів – скасування та зміна незаконних постанов скоріше є його обов'язком, який повинен втілюватись в життя в усіх випадках встановлення відповідних підстав для застосування. Тому повноваження апеляційного суду варто розглядати як його обов'язки. Навіть у тих випадках, коли закон дозволяє деяку міру судового розсуду, правові норми та роз'яснення ВСУ достатньо чітко окреслюють рамки діяльності апеляційного суду, не ставлячи здійснення окремих повноважень в залежність виключно від бажання апеляційного суду. Тому зміст повноважень апеляційного суду становлять його обов'язки щодо судових актів, котрі підлягають перевірці в порядку апеляції. Відповідно, повноваження апеляційного суду зобов'язують його до вчинення дій відносно оскарженого рішення (ухвали, наказу) в суворій відповідності із приписами закону.

Згідно ст.307 ЦПК України за наслідками розгляду апеляційної скарги на рішення суду першої інстанції апеляційний суд має право:

- 1) постановити ухвалу про відхилення апеляційної скарги і залишення рішення без змін;
- 2) скасувати рішення суду першої інстанції і ухвалити нове рішення по суті позовних вимог;
- 3) змінити рішення;
- 4) постановити ухвалу про скасування рішення суду першої інстанції і закриття провадження у справі.

Законом «Про судоустрій і статус суддів» виключене повноваження апеляційного суду скасувати рішення та направити справу на новий розгляд до суду першої інстанції. Отже, апеляційна інстанція має в будь-якому випадку прийняти остаточне рішення в справі. Історичний аспект прийняття зазначеного нормативного акту вказує на те, що однією з причин внесення змін до ЦПК стало бажання скорочення строків розгляду цивільних справ та припинення тяганини в судах. Одним із засобів подолання тривалості судових процесів стала заборона повернення справи апеляційним судом на новий розгляд. Разом

із відміною повноваження скасування із направленням на новий розгляд набувають розширеного змісту інші повноваження, оскільки ті випадки незаконності рішення, що обумовлювали скасування із направленням на новий розгляд мають охоплюватись другими повноваженнями.

Необґрунтованість рішень та наслідки її виявлення апеляційним судом практично не зазнали змін, хоча потребували і потребують удосконалення та приведення у відповідність до вимог, котрі ставляться до судових рішень.

Натомість незаконність рішення набуває нового змістовного наповнення. Законним у відповідності до ч.2 ст.213 є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Отже, проявами незаконності є порушення вимог судочинства чи неправильне застосування матеріального закону. На теперішній час всі названі порушення є підставою для внесення змін в рішення суду першої інстанції – шляхом зміни ухваленого рішення чи прийняття нового рішення.

Зміст ст.309 ЦПК свідчить про те, що будь-яке порушення матеріального закону тягне за собою зміну рішення або прийняття нового рішення; порушення ж процесуального права – тільки в разі, якщо це призвело до неправильного вирішення справи. Слід звернути увагу на певну двозначність у визначенні підстав для скасування в п.4 ч.1 ст.309 ЦПК: «порушення або неправильне застосування норм матеріального або процесуального права, а також розгляд і вирішення справи неповноважним судом; участь в ухваленні рішення судді, якому було заявлено відвід на підставі обставин, що викликали сумнів у неупередженості судді і заяву про його відвід визнано судом апеляційної інстанції обґрунтованою; ухвалення чи підписання постанови не тим суддею, який розглядав справу». Із граматичного тлумачення вказаної норми слідує, що перераховані конкретні порушення у складі суду, що розглядав справу, не відносяться до порушень процесуального права. Однак по своїй суті – це

порушення вимог цивільного судочинства, тобто процесуальні порушення. Аналогічні підстави для скасування містилися раніше в ст.311 ЦПК та вважалися істотними порушеннями процесуального закону [5, с.150; 10, с. 220–234]. Підстав для віднесення перерахованих порушень до сфери матеріального права не вбачається. Тому слід визнати, що перераховані окремо порушення є порушеннями процесуального права, які законодавець вважає за необхідне виділити окремо.

В зв'язку із вказаною неточністю виникає необхідність вирішення питання: чи стосується норма про те, що скасування в зв'язку з процесуальними порушеннями має місце тільки в разі неправильного вирішення справи (ч.3 ст.309 ЦПК), окремо перерахованих випадків? При вирішенні цього питання слід прийняти до уваги, що вказані випадки жодним чином не відрізняються за наслідками від інших перерахованих в ч.1 ст.309 ЦПК підстав. В раніше діючому законодавстві містилася імперативна норма, що зобов'язувала апеляційний суд скасувати рішення в разі виявлення ряду істотних порушень процесуального права (ст.311 ЦПК). Вказана норма була скасована. Отже, зміни в законодавстві відбувалися з усвідомленням того, що раніше окремі порушення обумовлювали безумовне скасування рішення. Оскільки законодавець попередню норму виключив, нової, аналогічної за змістом не склав, виключень щодо окремих порушень процесу не зробив – слід зробити висновок про те, що будь-яке порушення вимог судочинства, в тому числі й ті, що вказані в п.4 ч.1 ст.309 ЦПК, може бути підставою для скасування тільки в разі неправильного вирішення справи.

Подібна позиція не може не викликати істотних зауважень. Перш за все, категорія «правильності» вирішення справи є надто неконкретною і не може використовуватись в якості критерію чинності рішення, же зверталась увага в літературі на що в [11, с.435]. По-друге, на розсуд апеляційного суду залишається довільна можливість залишити в сили рішення, постановлені із будь-якими

порушеннями процесуального закону. Тобто, суд першої інстанції може знехтувати найсуттєвішими процесуальними гарантіями, але вирішити справу, на думку апеляційної інстанції, «правильно», і таке рішення залишиться чинним. Зважаючи на те, що касаційна інстанція вже не буде оцінювати фактичний матеріал, довести в подальшому те, що справа вирішена «неправильно» – стає просто неможливим. А як може вирішити справу суд першої інстанції, розглянувши її без участі осіб, які належним чином не повідомлені про судовий розгляд? Тільки на підставі наданих позивачем доказів, і таке рішення, з огляду на матеріали справи, буде правильним. Адже в зацікавлених осіб немає шансу схилити ваги «правильності» на свою користь. Подібних порушень може бути значна кількість, в тому числі такі, що повністю усувають осіб від участі в справі; ігнорують правила прийняття рішення; порушують принципи судочинства (рівності сторін, гласності, змагальності і т.д.).

Чи може рішення, винесене з істотним порушенням процедури вважатися власне судовим рішенням? Чи здійснилося в такому випадку правосуддя? Чи реалізували учасники процесу право на розгляд спору судом? На всі ці питання слід дати негативну відповідь. В літературі справедливо обґрунтовано, що процес, який відбувся із істотним порушенням правил судочинства, є нікчемним, його не можна вважати судовим [12, с.130–131]. Отже, учасники судочинства були позбавлені права на судовий розгляд. В подібних випадках практика Європейського суду з прав людини визнає порушення права на справедливий судовий розгляд, передбаченого Конвенцією з прав людини та основних свобод [9, с.156–157]. Масове допущення подібних порушень, санкціоноване законодавцем, характеризуватиме цивільне судочинство України як таке, що не відповідає сучасним міжнародним стандартам.

Не деталізований законодавцем і механізм усунення процесуальних порушень. В законі відсутня норма, котра б зобов'язувала апеля-

ційний суд в разі виявлення істотного порушення ЦПК проводити судовий розгляд за правилами першої інстанції. Не встановлено навіть обов'язку відновити судове слідство. Апеляційне провадження істотно відрізняється від провадження в суді першої інстанції, зокрема, в частині гарантій прав осіб, що беруть участь у справі. Специфічними є правила щодо повідомлень учасників, подання доказів, пред'явлення зустрічного позову й т.д. Засоби захисту, що надані відповідачу в суді першої інстанції, в апеляційному провадженні недоступні. Порядок апеляційного перегляду орієнтований на перевірку вже винесеного рішення по розглянутій справі, а не на вирішення конфлікту «з чистого листка».

Важливим аспектом досліджуваного питання є те, що справа в такому випадку буде фактично розглядатися по суті апеляційним судом, який знаходиться в обласному центрі. Сторонам, котрі проживають в районі, сама необхідність добиратися на судові засідання до обласного центру стає істотною перешкодою. В кілька разів збільшуються витрати, пов'язані з розглядом справи через необхідність оплати проїзду, причому не тільки собі, але й представнику, свідкам. Через одне судові засідання втрачається цілий день. Представництво інтересів в апеляційному суді вимагає більшої кваліфікації та підготовки, що також відобразиться на його вартості. Фактично, людина позбавляється права на «свій суд» [13, с.29–30], тобто на розгляд справи тим судом, до компетенції якого вона віднесена; істотно обмежується доступність правосуддя взагалі через «подорожчання» його вартості. В науковій літературі зауважується, що право на розгляд справи належним судом є фундаментальною правовою цінністю, тому порушення цього права повинно розглядатися як суттєве порушення норм процесуального права [14, с.50].

Навіть у випадку ретельного розгляду апеляційним судом справи, в якій виявлено порушення процесу, особи, що беруть участь у справі позбавляються однієї з найбільш істотної гарантії – права на перегляд справи.

Мова йде про справжній перегляд справи, що включає оцінку як фактичних обставин справи так і застосування матеріального та процесуального права. Щодо рішення апеляційного суду такий перегляд є неможливим, оскільки касація не оцінює фактичний бік справи, і юридичний бік оцінює в обмеженому обсязі. Отже, в разі, коли суд першої інстанції порушує істотні правила процесу, апеляційний суд виносить власне рішення – це рішення є остаточним і не може бути в принципі переглянуто з фактичної сторони та дуже обмежено оцінено з юридичного боку. Подібна ситуація – безмежне поле для зловживань апеляційної інстанції, неконтрольоване та вказане самим законодавцем.

Тривалий час в законодавстві виділялась група процесуальних порушень, котрі вважались обов'язковими підставами для скасування судових рішень. Ще за часів реформування цивільного судочинства в дореволюційній Росії судовою практикою було доведено необхідність виділення основних порушень правил процесу в окрему категорію. При цьому законодавство не передбачало повноважень апеляційного суду на скасування справи із направленням на новий розгляд. А.К. Рихтер піддавав критиці правило про обов'язок апеляційної інстанції у всіх випадках постановити власне рішення, не повертаючи справи до суду першої інстанції, зазначаючи, що норма списана законодавцем з цивільного процесу обґрунтувало відповідне зарубіжних законів з викривленням її змісту, суди першої інстанції перетворюються на передаточні інстанції, руйнується порядок судочинства [15, с.1078–1079]. Власне само судочинство з потреб практики та зважаючи на загальні засади повноваження. В.М. Гордон вказував, що відступи від обов'язку апеляційної інстанції постановити власне рішення допускаються практикою коли рішення є явно не сумісним із загальними положеннями Статуту цивільного судочинства, тобто коли справа надійшла до апеляційної інстанції з недоліками, що усувають можливість його розгляду у встановленому порядку [16, с.584].

До внесення змін процесуальне законодавство містило шість істотних порушень процесуального закону, два з яких були включені до ЦПК шляхом доповнень. В російському процесуальному законодавстві визначається вісім подібних порушень [17]. В науці постійно обґрунтовувалися пропозиції розширення їх кола [9, с.438; 18, с.11]. Коментуючи порушення основних засад цивільного процесу, дореволюційні юристи висловлювались за недоцільність встановлення вичерпного переліку з наступних мотивів. «Такий виключний перелік може в силу неповноти своєї зупинити розвиток ідеї правди чи поставити її в такі вузькі рамки, з яких життя народне зможе вирватися тільки з самим наполегливим насиллям; ні наука, ні життя не дали ще таких елементів, які б враховували всі форми судочинства, що забезпечують справедливість з належною певністю» [15, с.1111–1112]. Отже, до внесення змін в ЦПК тривалий час мала місце тенденція до розширення кола істотних порушень процесуального закону, як в законодавстві так і в науці. Невже на сьогоднішній час практика перегляду судових рішень вказала на відсутність істотних процесуальних порушень? Невже законодавець настільки впевнений в якості судочинства, що не передбачає навіть самої можливості грубого порушення його порядку? На ці питання слід дати негативні відповіді. Низька ефективність цивільного судочинства не є таємницею, а помилки, що допускаються суддями, переконують в необхідності підвищення їх кваліфікаційного рівня. За таких умов ліквідація чітко визначеного законом стримуючого фактору у вигляді безумовних підстав для скасування рішень видається, щонайменше, нелогічною.

Тим самим суттєво знижується цінність процесу, його значення для суду та осіб, що беруть участь у справі. Цивільна процесуальна форма – самостійна і важлива гарантія прав осіб, які беруть участь у справі, що має власну цінність і повинна захищатися законодавцем. В науковій літературі підкреслю-

ється, що сутністю процесуальної форми є наявність розгалуженої системи гарантій прав та свобод осіб, що приймають участь у справі [19, с.113]. Як зауважує М.Й. Штефан, цивільна процесуальна форма є гарантією законності і обґрунтованості у застосуванні судом права і його реалізації учасниками процесу; покликана забезпечити як оперативність так і результативність виконання завдань, покладених на цивільне судочинство [7, с.11]. В зв'язку зі змінами в законодавстві змінюється співвідношення матеріального та процесуального боку законності судових актів: якщо до реформування це були рівнозначні складові, то після внесення змін матеріальна сторона стає домінуючою, виконує роль критерію значимості процесуального порушення. Дотримання правил судочинства позбавляється самостійного значення і набуває характеру додаткового аргументу для зміни рішення.

Подібне відношення до процесу є неприпустимим. Процесуальне право є само по собі є важливою гарантією прав людини. Зневаження процесом визначає зворотній шлях розвитку судової системи, повернення до «революційної правосвідомості». За логікою чинного законодавства, неважливо, за якими правилами і в якому порядку була вирішена цивільна справа. Основне – це те, що справа має бути вирішена «правильно». Весь цивілізований світ прагне до удосконалення процесуальних норм; магістральним шляхом розвитку процесуального законодавства визнається диференціація можливих способів юрисдикційного захисту прав, свобод та законних інтересів суб'єктів як приватного так і публічного права [20, с.25]; відсутність деталізації судових процедур, притаманна процесуальному законодавству, визнається дослідниками істотним недоліком, адже саме процесуальні подробиці, точність, детальність процесуальних норм, чіткість вимог та визначеність правил гарантують рівність сторін в процесі та об'єктивність судової влади [21, с.13]. Натомість наш законодавець воліє повернутися до первісного розуміння суду.

Звичайно, бажання скоротити строки розгляду цивільних справ та покласти край «безсмертним» процесам є корисним. Однак шляхи його вирішення обрані, м'яко кажучи, не дуже вдалі. Відмовляючись від традиційних правил на користь ймовірних переваг, нехтуючи виробленими процесуальними механізмами забезпечення правосудності рішень, не створиш ефективного судочинства. Новий закон ще до його прийняття викликав значну кількість негативних відгуків, і, в тому числі, від Верховного Суду України. Не вдаючись в питання поділу влади, взявши за основу невеличкий «технічний» аспект нового законодавства, яким є повноваження суду апеляційної інстанції в разі виявлення порушень процесуальних вимог, слід однозначно відмітити передчасний, недостатньо обґрунтований, неузгоджений характер нововведень, ігнорування вітчизняного та світового досвіду. На жаль, з політичних чи інших міркувань, значних обмежень зазнають тисячі наших співгромадян, значення судочинства як суспільної цінності буде істотно знижене.

Отже, повноваження апеляційного суду та підстави їх застосування потребують істотного реформування з урахуванням необхідності забезпечення прав громадян та юридичних осіб, підтримки цілісності і значення процесуальної форми, встановлення достатніх обмежень свавілля суду в усіх інстанціях. Існуючий на сьогодні варіант є незадовільним і вимагає значного корегування на підставі вітчизняного та світового досвіду, досягнень науки та здобутків судової практики.

ЛІТЕРАТУРА

1. Юдельсон К. С. Советский гражданский процесс / К. С. Юдельсон. – М. : Госюриздат, 1956. – 493 с.
2. Шерстюк В. Полномочия апелляционной инстанции. Основания отмены решений / В. Шерстюк // Хозяйство и право. – 1977. – № 4. – С. 50–51.
3. Грцианов А. С. Кассационное производство в советском гражданском процессе / А. С. Грцианов. – Томск : Изд-во Томск. ун-та, 1980. – 156 с.
4. Зайцев И. М. Кассационные определения в советском гражданском процессе : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / И. М. Зайцев. – Саратов, 1965. – 23 с.
5. Борисова Е. А. Апелляция в гражданском и арбитражном процессе / Е. А. Борисова. – М. : Городец, 1997. – 267 с.
6. Шевчук П. І., Кривенко В. В. Апеляційне провадження за новим цивільним процесуальним законодавством / П. І. Шевчук, В. В. Кривенко // Вісник Верховного Суду України. – 2002. – № 1 (29). – С. 30–39.
7. Штефан М. Й. Цивільне процесуальне право України : підручник / Штефан М. Й. – К. : Ін Юре, 2005. – 622 с.
8. Гражданский процесс : учебник / под ред. В. В. Яркова. – 5-е изд., доп. и перераб. – М. : Волтерс Клувер, 2004. – 720 с.
9. Проблеми теорії та практики цивільного судочинства : монографія / [В. В. Комаров, В. І. Тertiшніков, В. В. Баранкова та ін.] ; за заг. ред. професора В. В. Комарова. – Х. : Харків юридичний, 2008. – 928 с.
10. Гражданский процесс : учебник / [Аргунов В. Н., Борисова Е. А., Иванова С. А. и др.] ; под ред. М. К. Треушникова. – М. : Городец, 2003. – 526 с.
11. Зейкан Я. П. Коментар Цивільного процесуального кодексу України / Зейкан Я. П. – 2-ге вид., доп. – К. : Юридична практика, 2007. – 592 с.
12. Энгельман И. Е. Учебник русского гражданского судопроизводства / Энгельман И. Е. – Юрьев : Тип. К. Маттисена, 1912. – 632 с.
13. Жуйков В. М. Проблемы гражданского процессуального права / Жуйков В. М. – М. : Городец, 2001. – 288 с.
14. Тимченко Г. П. Проблеми вибору належного суду в Україні. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2009. – 52 с.
15. Устав гражданского судопроизводства с законодательными мотивами, разъяснениями Правительствующего Сената и комментариями русских юристов / сост. И. М. Тют-

рюмов. – СПб. : Издание юридического книжного магазина И. И. Зубкова под фирмой «Законоведение», 1912. – 1984 с.

16. Гордон В. М. Устав гражданского судопроизводства / Гордон В. М. – СПб. : Издание юридического книжного магазина Н. К. Мартынова, 1914. – 1433 с.

17. Гражданский процессуальный кодекс РФ. – М. : Омега – Л., 2009. – 160 с.

18. Шиманович О. М. Судові постанови у цивільному процесі України (на матеріалах рішень і ухвал суду першої інстанції): дис. ... кандидата юрид. наук / Шиманович О. М. – К., 2005. – 221 с.

19. Лукьянова Е. Г. Теория процессуального права / Лукьянова Е. Г. – М. : Норма, 2003. – 240 с.

20. Скитович В. В. Концепция судебного права: опыт критического осмысления / В. В. Скитович // Проблемные вопросы гражданского и арбитражного процессов / под ред. Л.Ф. Лесницкой, М.А. Рожковой. – М. : Статут, 2008. – С. 5–26.

21. Выступление Председателя Конституционного Суда РФ В. Д. Зорькина на VI Всероссийском съезде судей // Российская юстиция. – 2005. – № 1–2. – С. 11–13.

Дем'янова О. В. Повноваження суду апеляційної інстанції по скасуванню судових рішень в цивільному судочинстві та підстави їх застосування / О. В. Дем'янова // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 274–280 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10dovpiz.pdf>

В межах дослідження повноважень апеляційної інстанції з урахуванням змін, внесених до Цивільного процесуального кодексу України в зв'язку із реформуванням законодавства про судоустрій проводиться аналіз зміни змістовного наповнення повноваження по скасуванню судових рішень. Окрема увага приділяється дослідженню доцільності позбавлення апеляційної інстанції повноваження скасування рішення із направленням справи на новий розгляд.

Демьянова Е.В. Полномочия суда апелляционной инстанции по отмене судебных решений в гражданском судопроизводстве и основания их применения

В рамках исследования полномочий апелляционной инстанции с учетом изменений, внесенных в Гражданский процессуальный кодекс Украины в связи с реформированием законодательства о судоустройстве проводится анализ изменений содержательного наполнения полномочия по отмене судебного решения. Отдельное внимание уделяется исследованию целесообразности лишения апелляционной инстанции полномочия отмены решения с направлением дела на новое рассмотрение.

Demyanova O. V. Powers of the Court of Appeal for the Abolition of Judicial Decisions in Civil Proceedings and the Grounds for Their Application

To power of appeal in the light of changes to the Civil Procedural Code of Ukraine in connection with the reform legislation on the judiciary is devoted the analysis of the changing content of the revocation of powers of court decisions. Special attention is paid to study the feasibility of withdrawal of appeal authority to cancel the decision of sending the case back for review.